

Bóg wezwał nas przez Ewangelię, abyśmy dostąpili chwały naszego Pana Jezusa Chrystusa (2 Tes 2, 14).

Powyższy werset z dzisiejszej liturgii mszalnej nabiera szczególnej wymowy w kontekście zakończenia Wielkiego Jubileuszu W cielenia. Ukazuje on bowiem w świetle Ewangelii nasze chrześcijańskie powołanie do pełni wspólnoty i chwały z Jezusem Chrystusem naszym Panem i Zbawicielem. Streszcza on tym samym trafnie główny cel Wielkiego Jubileuszu, za który pragniemy dziś wypowiedzieć Bogu Najwyższemu nasze uwielbienie i dziękczynienie. 1. Jubileusz rokiem łaski od Pana

Wezwanie do świętości, do której zachęca dzisiejsza Ewangelia -to przecież ta sama Radosna Nowina, od której Chrystus posłany przez Ojca i namaszczone Duchem Świętym rozpoczął w synagodze w Nazarecie swoją publiczną działalność, ogłaszając ubogim, więźniom, niewidomym i uciśnionym rok łaski od Pana (Łk 4, 19). Słowa proroka Izajasza, od którego została zaczerpnięta powyższa zapowiedź (por. Iz 61, 2), Chrystus dopełnił stwierdzeniem: Dziś spełniły się te słowa Pisma, któreście słyszeli (Łk 4, 21).

'To dziś trwa nieustannie od dnia, w którym Syn Boży przyszedł na ziemię. Po Jego śmierci i zmartwychwstaniu to dziś trwa w Kościele, w którym Chrystus jest obecny, aż do skończenia świata' (Jan Paweł II, Przemówienie do Polaków, 6 VII 2000 r). To dziś trwa, ponieważ trwa Chrystus uwielbiony i zmartwychwstały , trwa Jego zbawcze dzieło, które On sprawuje za pośrednictwem łaski. Istota owego dziś nie wyczerpuje się w samym trwaniu, albowiem 'to dziś dokonuje się w każdym z nas, którzy przez chrzest zostaliśmy włączeni w Chrystusa' (Jan Paweł II, tamże).

Ewangeliczne 'dziś' obejmuje także Jubileuszowy Rok Zbawienia zamknięty uroczystością w polskich kościołach katedralnych w przededniu Święta Objawienia Pańskiego, a w wymiarze ogólnokościelnym -przez Jana Pawła II -dnia 6 stycznia br. 2. CHRYSTUS BRAMĄ, ŌSRODKIEM I KRESEM PIELGRZYMKI WIARY ROKU JUBILEUSZOWEGO

Dzisiejsza druga niedziela po uroczystości Objawienia Pańskiego, stanowi dla nas wszystkich stosowną okazję, aby jeszcze raz w duchu przebyć symboliczną pielgrzymkę wiary dziejów naszego narodu. W Polsce Wielki Jubileusz obejmuje bowiem nie tylko dwutysiąclecie całego chrześcijaństwa, ale także tysiąclecie istnienia Kościoła hierarchicznego na naszych ziemiach. Czynimy to w tym celu, aby pełniej uświadomić sobie motywy wdzięczności za wielkie, a w głębszym sensie nawet niepowtarzalne dary tego podwójnego jubileuszu.

Wielki Jubileusz 2000 Roku zwany jest wielkim nie tylko ze względu na jedyną chwilę dziejową, która wprowadza nas w nowe stu- a nawet tysiąclecie, ale także przez to, że dane nam było realizować program ewangelizacyjny nakreślony przez Jana Pawła II, jedynego jak dotychczas Papieża z rodu Polaków, zawarty w liście apostolskim: Tertio millennio adveniente i w bulli Incarnationis misterium. Do tej wyjątkowej okazji z łaski i dobroci Miłosierdzia dane nam było pod przewodnictwem Ojca Świętego przeżyć aż dwie pielgrzymki apostolskie w roku 1997 i 1999. Katecheza apostolska Jana Pawła II, stanowiąca formę nowej ewangelizacji, ukazała nam Jezusa Chrystusa jako jedynego Zbawiciela świata wczoraj, dziś i na wieki (Hbr 13, 8), który ku wolności nas wyswobodził (Gal 5, 1). Przesłanie błogosławionych Kazania na Górze stało się z kolei źródłem inspiracji i programem ewangelijnym dla chrześcijaństwa w nowym XXI wieku.

Z okazji wielkich rocznic śmierci i kanonizacji św. Wojciecha- pierwszego Patrona Polski w roku 1997 i 1999 Papież wskazał na Chrystusa jako fundament i jako klucz do zrozumienia naszych ojczyrstych dziejów. Jednocześnie pod przewodnictwem Jana Pawła II mogliśmy raz jeszcze przeżyć duchową pielgrzymkę wiary poczynszs od chrztu Mieszka, śmierci i męczeństwa św. Wojciecha, dzieje Piastów i Jagiellonów, z Panią Wawelską - królową Jadwigą, aż do heroicrnych świadków i męczenników najnowszych czasów: św. Maksymiliana Kolbe, błogosławionego biskupa Michała Kozala oraz 108 nowych błogosławionych męczenników II wojny światowej. Nieocenioną łaską, którą otrzymaliśmy jako drogowskaz na nowe tysiąclecie jest dar kanonizacji siostry Faustyny -Piewczyni Bożego Miłosierdzia, a także beatyfikacja 11 Sióstr Nazaretanek z Nowogródka.

Kontynuacją tej dziejowej pielgrzymki było jubileuszowe pielgrzymowanie i kolejne celebracje. Prowadziły od kolebki kościelnych i narodowych dziejów od Poznania poprzez pierwszą stolicę Metropolitalną Gniezno, Kraków, Wrocław, a następnie Katowice, Częstochowę, Warszawę, Łódź, Białystok, Olsztyn, Przemyśl, Gdańsk, Lublin, Kołobrzeg i wszystkie pozostałe diecezje Polski. Widzialnym owocem celebracji jubileuszowych jest ożywienie wielu indywidualnych i zbiorowych inicjatyw, w tym także współpracy z samorządami. Punktem kulminacyjnym duchowej pielgrzymki wiary była narodowa pielgrzymka do ziemskiej ojczyzny naszego Pana w dniach 14 do 21 marca oraz do serca chrześcijaństwa i korzeni wiary apostołów Piotra i Pawła do Rzymu w dniach 6-10 lipca. Tu mieliśmy okazję jako naród wyśpiewać dziękczynne Te Deum za przynależność do Kościoła i łaski otrzymane w ciągu tysiącletnich dziejów naszej Ojczyzny. Trwałą pamiątką Wielkiego Jubileuszu pozostaną na zawsze wota narodowe: Świątyni Opatrzności Bożej w Warszawie, Miłosierdzia Bożego w Krakowie-Łagiewnikach oraz Matki Bożej w Licheniu.

Pielgrzymka wiary i przejście przez Bramę, którą jest Chrystus, symbolizuje wyraźnie czas Jubileuszu otwarty przez Papieża oraz ukazuje 'pielgrzymkę do wewnątrz', do pełnej wspólnoty z Jezusem Chrystusem. 'Przejsć przez tę bramę znaczy wyznać, że Jezus Chrystus jest Panem, a zarazem pogłębić wiarę w Niego, aby żyć nowym życiem, którym nas obdarzył' (Jan Paweł II, tamże). W perspektywie Wielkiego Jubileuszu Jan Paweł II wezwał nas wszystkich do podjęcia tej 'podróży do wewnątrz', której 'celem jest oderwanie nas od tego wszystkiego -w nas i wokół nas -co jest sprzeczne z prawem Bożym, abyśmy byli w stanie spotkać się w pełni z Chrystusem, wyznając naszą wiarę w Niego i otrzymując obfitość Jego miłosierdzia' (Jan Paweł II, O pielgrzymowaniu do miejsc świętych, nr 12). 3. OTWARTA BRAMA JUBILEUSZU PROGRAMEM EWANGELIZACYJNYM NA NOWE TYSIĄCLECIE.

Wszystko co zostało zapisane jako program ewangelizacji na trzecie tysiąclecie i wyrażone w symbolu otwartej bramy przypomina, że zapis ten nie może pozostać martwą literą, ale musi być podjęty przez wszystkich i realizowany z oddaniem i wytrwałością.

Pierwszym zadaniem jakie powinniśmy realizować wkraczając w nowe tysiąclecie chrześcijaństwa jest wewnętrzne nawrócenie. Stanowi ono wymierny owoc rachunku sumienia, który w roku Jubileuszowym czynił zarówno Kościół powszechny jak i Kościół w Ojczyźnie naszej. Jest to nieodzowny warunek podjęcia, głoszenia i świadczenia o Ewangelii Chrystusa z nową siłą i mocą Ducha Świętego. Dotyczy ono wszystkich wiernych, tak duchownych jak i świeckich, albowiem my wszyscy ochrzczeni w imię Jezusa Chrystusa powołani zostaliśmy do tego, aby w codziennym życiu dawać świadectwo Ewangelii zbawienia w życiu osobistym, rodzinnym i publicznym.

Świadectwo chrześcijańskie najpełniej objawia się przez dzieła czynnej miłości wobec

ubogich, uciśnionych, osamotnionych, chorych, bezdomnych. Czas łaski Jubileuszu uświadomił nam obfitość strumieni Bożego miłosierdzia, jakich dostąpiliśmy w tym niepowtarzalnym czasie łaski. Doznane miłosierdzie przynagła nas do podejmowania konkretnego działania na rzecz ubogich i potrzebujących a szczególnie bezrobotnych.

Pierwszorzędnym przedmiotem nowej ewangelizacji muszą pozostać ludzie młodzi, którzy są nadzieją Kościoła i świata wchodzącego w trzecie tysiąclecie. Trzeba wkładać wiele wysiłku, by Kościół był obecny wśród młodzieży, która staje w obliczu trudnych wyborów życiowych. Zakłada to także poszukiwanie 'tych wszystkich, którzy odchodzą lub odwracają się od Chrystusa i Kościoła na skutek moralnego zagubienia, doznanych zawodów czy rozczarowań' (Jan Paweł II, *Ad limina Apostolorum*, 2. 02. 1998). Potrzeba podjąć nowy wysiłek, aby Ewangelia przez świadectwo ludzi wierzących była obecna także w życiu publicznym i kulturze narodu.

U progu nowego tysiąclecia, przeżywając czas Wielkiego Jubileuszu, mogliśmy sobie uświadomić, że Chrystus nadzieją chwały (Kol 1,27) jest ciągle jedynym Zbawicielem świata wczoraj, dziś i na wieki (Hbr 13,8). Przez powstanie z martwych zrodził nas do żywej nadziei (1P 1, 3). Jest to zwycięska nadzieja, która zawieść nie może (Rz 5, 5), ponieważ stanowi ona uczestnictwo w zwycięstwie Zmartwychwstałego nad złem, nienawiścią i nad śmiercią. 'Przyszłość należy do tych, którzy potrafią dać ludzkości motywy nadziei i przetrwania' (Jan Paweł II, *O pielgrzymowaniu do miejsc świętych*). Naszym zadaniem i powołaniem jest być wiarogodnymi świadkami tejże właśnie zwycięskiej nadziei. Będziemy nimi tylko wtedy, gdy jako chrześcijanie wejdziemy w nowe stulecie bardziej zespoleni i podejmiemy nowe wysiłki zmierzające do pełnego zjednoczenia wszystkich chrześcijan.

Ewangeliczne 'dziś' Wielkiego Jubileuszu sprawia, że ciągle trwają także kościelne i narodowe gody, na podobieństwo godów w Kanie Galilejskiej. Chrystus dokonał tutaj pierwszego znaku w obecności i na prośbę Matki Najświętszej. Ożywieni głęboką ufnością w skuteczność i wstawiennictwo Matki Bożej, 'prosimy Bogurodzicę Dziewicę, Królową Polski i Panią naszą Jasnogórką, aby wyjednała nam u swego Syna wiarę dojrzałą i bogatą, żebyśmy mogli nią promieniować i dawać świadectwo; wiarę żywą, wyrażającą się w życiu i kształtującą naszą codzienność; wiarę twórczą, zdolną przemieniać nas samych oraz świat, w którym żyjemy. Niechaj dopełni ją miłością, uczyni wrażliwą na znaki czasu i na potrzeby bliźnich. (Jan Paweł II, *Przemówienie do Polaków*, 6 VII 2000).

Ubogaceni łaskami Wielkiego Jubileuszu i ożywieni nadzieją wchodzimy w nowe tysiąclecie. Na wierne i odważne świadectwo chrześcijańskiego życia od tronu Jasnogórskiej Pani i Królowej, wszystkim z serca błogosławimy.